

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

|| ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ||

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ ΤΣΙΛΛΕΡ

Ο κ. Μωραϊτίνης εκδότης εφημερίδας. Πώς έκλεισαν τὰ «Ἡμερήσια Νέα». Καὶ πὺς ἐτελείωσε ἓνα ἱπποτικό μυθιστόρημα. Ἐνα θεατρικὸ ἔργο τοῦ κ. Μωραϊτίνης. «Τὸ ἔγραψε ὁ Τίμος ἢ τὸ... βρῆκε στὸ δρόμο». Ο κ. Κόκκινος στὴν Ἀετορράχη. Τὸ παραμῦθι ἐνὸς φαντάρου. Ἡ κ. Τσίλλερ, αὐ κλίσεις τῆς καὶ ἡ... ζάχαρι! Τὰ πρῶτα τῆς κονσέρτα. Πὺς ἐγνώρισε τὴν Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Κάρμεν Σύλβα. «...Ὁταν ἡ κόρη μου μοῦ κλείσει τὰ μάτια!...» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο κ. ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Ὁ πνευματώδιστος τῶν Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων κ. Τίμος Μωραϊτίνης μᾶς διηγήθη τὰ ἑξῆς δύο χαριτωμένα ἀνέκδοτα τοῦ :

Τὸ 1912, ἀπεφασίσαμε μὲ τὸν κ. Γεώργιο Βλάχο, τὸν νῦν ἰδιοκτήτη τῆς «Καθημερινῆς», νὰ ἐκδώσουμε μίαν ἐφημερίδα. Ἡ ἐφημερίς ἐξεδόθη μὲ τὸν τίτλον «Ἡμερήσια Νέα» καὶ μὲ ἐκλεκτὸν συντακτικὸν προσωπικὸν στὸ ὅπλιον συμμετείχον καὶ οἱ κ. κ. Καμπάνης, Βουτιερίδης καὶ ἄλλοι. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁμως δὲν «ἐπίασε» καὶ ἐπὶ λίγο, ἀπομειναντες μ' ἓνα ἡλιαρικο εὐρεθῆκαμε στὴν ἀνάγκη νὰ διακόψουμε τὴν ἐκδόσιν τῆς. Εἰς τὸ «Ἡμερήσια Νέα» ἐδημοσιεύτο ὡς ἐπιφυλλίς, «Ἡ Ἐπαυλὶς τῆς Ὀζερῆς», ἓνα ἱπποτικὸν μυθιστόρημα, μὲ μονομαχίαις, ἀπαγωγῆς πυργοδεοσιῶν κτλ. κτλ. Τὴν παραμονὴν τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος, τὸ μυθιστόρημα εὐρίσκειτο στὸ σημείον ὅπου δύο ἱπποταί μονομαχοῦν γιὰ μίαν πυργοδέσποινα. Ἐπρεπε τὸ μυθιστόρημα νὰ τελειώσῃ κατὰ κάποιον τρόπον, καὶ ἰδοὺ πὺς ἐτελείωσε. Ἐβάλα νὰ παρεμβαίη στὴν μονομαχίαν τῶν ἱπποτῶν, ἓνας ἀρχιεργάτης ἐφημερίδος (ἀρχιεργάτης ἐφημερίδος ἐν πλῆθει μεσαιῶνι !) καὶ νὰ τοὺς λέγῃ :
— «Κύριοι, εἶνε περὶ τὸν νὰ διασταυρώσετε τὰ ξίφη σας. Ἀδριο φύλλο δὲν βγαίνει !...»

Τὸ καθόλου ἱπποτικὸν αὐτὸ τέλος εὐρίσκειται τυπωμένον εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῶν «Ἡμερησίων Νέων».

Τὸ 1908, ἐπαίχθη ἀπὸ τὸν θιασόν Κοιποῦλη, τὸ πρῶτον μου θεατρικὸν ἔργον «Ὁ Μαραθῶνιος Δρόμος». Τὸ γεγονός ἐξακρατηρίσθη ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἀπίστευτον, διότι ἔχαιρα φήμην τρομεροῦ τεμπέλη. Εἰς τὸ περίφημον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σαλόνι τοῦ Κανελίδη ὅπου ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν τὰ σχολία, ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ὁ Μήτσος Χατζόπουλος καὶ ἄλλοι ἐξέφραζαν ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἡ ἀμφιβολία ἂν ἦσαν ἐγὼ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μαραθῶνιου Δρόμου» ἢ ἐπρόκειτο περὶ καμίας φάρσας. Τὸ βράδυ τῆς προμερῆς ἦσαν ὅλοι εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀνέμεναν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, νὰ ἐμφανισθῇ κανένας ἠθοποιὸς καὶ ν' ἀναγγελλῇ εἰς τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ λάθος εἶχε τυπωθῆ ἡ πρόγραμμα ὅτι θὰ ἐπαίζετο ὁ «Μαραθῶνιος Δρόμος». Μετὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως ὅταν ἐκλήθη ἡ σκηνὴν, ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀμφιβάλλουν.

— Ἡ πρώτη πράξις εἶνε δική του, ἔλεγε ὁ Παπαντωνίου, οἱ ἄλλες δύο ὁμως ;

— Ὅταν ἐπαίχθη καὶ ἡ δευτέρα πράξις, ἀπεφασίσθη ν' ἀνέβῃ κάποιος ἀπὸ τὴν παρὰ τὴν σκηνὴν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἐγὼ ἦμιον ὁ ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὡς Μωραϊτίνης ἢ...ἄλλος. Πράγματι ἀνέβηκε ὁ Παπαντωνίου. Ἡ παρὰ ἐπερίμενε ἀνυποπόμως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ.

— Ἐ Ζαχαρία, τί συμβαίνει ; ποὺ εἶπαν, διὰν μετὰ λίγα λεπτὰ, ἐπέστρεψε ὁ κ. Παπαντωνίου.

— Τί νὰ συμβαίη, ἀπήνησε ὁ Παπαντωνίου. Εἶνε καθὼς τὸ λέγαμε. Δὲν... τὸγραψε ὁ Τίμος τὸ ἔργο, τὸ... βρῆκε στὸ δρόμο!...

Ο κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Ὁ γνωστός συγγραφεὺς καὶ συνεργάτης μας κ. Διον. Κόκκινος εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μᾶς διηγήθῃ τὸ παρακάτω χαριτωμένον του ἀνέκδοτο :

Τὸ 1912, εἰμασσε στὴν Ἀετορράχη τῆς Ἡπείρου ἀπάνω ἀπὸ τὸ πολιορκουμένον Μπιζάνι, ὅπου τὸ σύνταγμα μᾶς ἄλλοτε ἔκανε καὶ ἄλλοτε ὑφίστατο αἰφνιδισμοῦς.

Ἐκεῖ μὴνες ὀλοκλήρους εἶχαμε περὶ αὐτοληθμονηθῆ. Δὲν ἐθυμόμασσε ἀπὸ τὴν παλῆ μᾶς ζωῆ, τὸ τί μᾶς εἶχε συμβεῖ καὶ τί εἶμασσε μέχρι τοῦ πολέμου παρὰ ὅταν ἓνα παρελθὸν πολὺ μακρυνό. Ἡ πόλις, ἡ δουλειά μας, ἡ παλῆ μᾶς ἔξεις, ἡ παλῆ μᾶς σχέσεις, ἦσαν μὴ ἀνάμνησις ζωῆς, ποὺ μᾶς γινόταν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα περὶ θαμπῆ. Κόσμος μᾶς ἦσαν οἱ σύντροφοι τοῦ λόχου καὶ τὸ ἀντικαθῆναι.

Σ' αὐτὴν τὴν περίεργη κοινωνία, τὴν κοινωνία τοῦ στρατοπέδου, οὔτε ἐπαγγέλματα, οὔτε κοινωνικὴ θέσις, οὔτε μάρφωσις, οὔτε ἄλλο πρὸς τὴν ἰδιωτικῆς εἰρηνηκῆς ζωῆς εἶχε πέρασι. Ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἦσαν οἱ περὶ γεροὶ καὶ οἱ περὶ καπάτσι, ποὺ κατὰρῆσαν νὰ μὴ τοὺς λείπη τίποτε, καὶ τοὺλάχιστον

ποὺ πάντα ἐξοικονομοῦσαν περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μαζὺ μ' αὐτοὺς ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔλεγαν ἀστεία, ἢ ποὺ εἶχαν τὸ δαρο τῆς ἀφηγήσεως, πράγμα ποὺ πολλὰς φορὰς ἐτύχαινε νὰ βρισκεται σὲ κείνους ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανεὶς. Στους πρῶτος ἀμορφώτους, σὲ χωρικοὺς, σὲ ἐργάτες τῶν μεγάλων λιμένων. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν περιζήτητοι στους καταλισμούς τῆς Ἀετορράχης. Ἐλεγαν παραμῦθια γύρω ἀπὸ τίς μικρὰς φωτιὰς ὅπου μαζευόντουσαν πέντε ἕξι στρατιώτες γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σκοτισοῦν τὸν μεγαλύτερο ἔχθρὸ τοῦ στρατοπέδου, τὴν πλῆξιν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς μίαν νύχτα ἀφοῦ εἶχε ἐξαγλήσει ὅσα ἤξερε καὶ τοῦ ζητοῦσαν νὰ εἰπῇ καὶ ἄλλα, ἀρχισε μίαν ἱστορίαν ποὺ μοῦ προκάλεσε τὴν περιέργεια ὅπως κἀνε τόσο, ἀποροφημένος καθὼς ἦμιον ἀπὸ τὴν φωτιὰ ποὺ μ' ἐνδιέφερε περισσότερο, ἀράζαν τ' αὐτὰ μου δύο τρεῖς φράσεις του. Τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων τοῦ παραμυθίου τοῦ ἦσαν κἀπως γνωστά. Ἐκεῖνο ποὺ διηγήτο γιὰ παραμῦθι ἦσαν ἡ ὑπόθεσις ἐνὸς μυθιστορηματῶς μου δημοσιευμένου λίγο πρὸ τοῦ πολέμου στὴν «Πατρίδα».

Ἐδοκίμασα μίαν συγκίνισιν ποὺ δὲν τὴν εἶχα γνωρίσει, οὔτε τὴν εἶχα ἐστὶ ζωηρὴ καὶ ἱκανοποιητικὴ στὰ ὑστερα χρόνια. Στὴν ἀρχὴ μ' ἔπιασε μὴ ἀλλόκοτη ἀνησυχία μήπως τοῦ εἶπὸν νὰ πᾶν καὶ νὰ τοὺς διηγήθῃ κανένα ἄλλο καλλίτερον, πράγμα ποὺ σὺνβαῖνε συχνά. Ἀλλὰ ἡ παρὰ δὲν ἄκουγε εὐχαριστημένη. Ὅτε γιὰ μίαν στιγμὴ δὲν μοῦ ἤθελε ἡ ἰδέα νὰ τοὺς εἰπῶ ὅτι αὐτὸ ἦταν δικό μου. Δὲν τὸν διαφῆσα κἀν ὅταν παραποιοῦσε λίγο τὰ ὀνόματα καὶ ἀκόμη καὶ τὰ ἐπεισόδια καὶ καμμιὰ φράσιν καὶ τὴν ψυχολογία. Μοῦ φανόταν μάλιστα ὅτι ἐστὶ ἦταν καλλίτερα.

Μοῦ ἔτυχε πολλὰς φορὰς νὰ γνωρίσω τὴν συγκίνισιν τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸ κοινόν, ἀλλὰ ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἦταν περὶ αἰσθητὸ, περὶ συμπαιθητικὸ, καὶ μοῦ μένει ἀξέχαστο ἂν καὶ τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο ποὺ ἔγινε γιὰ μίαν νύχτα παραμῦθι ἦσαν ἓνα νεανικὸ κομμάτι γιὰ τὴν ἐφημερίδα ποὺ δὲν τὸ εἶχα γράφει κἀν μὲ τὸνομά μου. Τὸ κοινόν ἐκεῖνο τῶν πέντε ἀνδρῶν τοῦ στρατοπέδου μοῦ φάνηκε τὸ περὶ σεβαστὸ καὶ τὸ περὶ ἐπιβλητικὸ τοῦ κόσμου.

Στὸ τέλος ὁ φίλος μ' ἐρώτησε ἂν μοῦ ἄρεσε.

— Καλὰ τὸ εἶπε, τοῦ ἀπάντησα.

Δὲν μπορούσα νὰ τὸν εὐχαριστήσω μὲ ἄλλον τρόπο γιὰ τὴν συγκίνισιν ποὺ μοῦδόσε. Οὐ ἦταν ἀστεῖο ν' ἀπεκάλυπτα ὅτι ἡ ἱστορία ἐκεῖνη ἦταν ἔργο μου.

Η κ. ΣΟΦΙΑ ΤΣΙΛΛΕΡ

Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνης μουσικοσυνθέτις, κ. Σοφία Τσίλλερ, εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μᾶς ἀφηγήθῃ τὰ κατωτέρω :

— Ἀπὸ μικροῦλα εἶχα κλίση στὴ μουσικὴ. Εἶχα τὴν ἐπιθυμία νὰ γίνω πανίστα. Ἡ μητέρα μου ἐξαιρετικῆς καλλιτεχνικῆς μορφώσεως, μὲ χαρὰ τῆς ἔβλεπε τὴν κλίση μου αὐτὴ στὴ μουσικὴ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶμασσε στὴ Βιέννην, ὅπου συνάντησα τὴν κ. Κλάρα Σούμαν, χήρα τοῦ περίφημου μουσουργοῦ Ρόμπερτ Σούμαν, ἢ ὅποια εἶδεδε στὴ Βιέννη σειρὰ συναντιῶν πρὸς εὐρύτεραν διάδοσιν τῶν ἀριστοτεχνικῶν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τῆς.

Ἡ μητέρα μου, μοῦ εἶπε ἓνα βράδυ :

— Πήγαινε, Σοφία μου, νὰν τὴν ἀκούσης, μὰ πρόσεχε ὁμως νὰ εἶσαι φρόνιμη.

Αὐτὸ τὸ εἶπε, γιατί ἤξερε ἡ μητέρα μου πὺς ἀγατοῦσα πολὺ τὴ ζάχαρη. Ὅπου πήγαινα ζητοῦσα πάντα καί... ὀλίγη ζάχαρη, μὲ τὴν ὁποία γέμιζα τίς τσέπες τῆς ποδιῶς μου καὶ μασούλιζα διακόως !

Δεκαεσσάρων χρονῶν ἐσπούδαζα σ' ἓνα ἰνστιτούτον δεσποινίδων, ὅπου μαθαίναμε χίλια δύο πράγματα περὶτὰ: ζωολογία, βοτανικὴ, ὀρυκτολογία. Δὲν ἄνοιγα ὅπως ποτὲ μου βιβλίον. Ἐπερνα ἔλεεινους βαθμούς.

Αὐτὴ ἡ δασκάλισσα τοῦ πιάνου δὲν μπορούσε νὰ μὲ ὑποφέρῃ δὲν εἶδεχναι πολὺ ἐπιμέλεια στὶς διάφορες «exercices». Τ' ὄνειρό μου ὁμως ἐμμένα ἦταν νὰ μῶ στὸ ὠδεῖον, ἀλλ' ὁ πατέρας μου, Ἐλληγ τὴν καταγωγὴν, εἶχε περιέργους προλήψεις, κατὰς ὅλοι οἱ ἀνθρώποι τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου. Δὲν ἤθελε νὰ σπουδάσω σ' ἓνα ἴδρυμα, ποὺ φοιτοῦσαν κορίτσια κ' ἀγόριαμαζὶ. Μία μέρα ὁμως βροθῆκα, ἐπὶ τέλους, μαθήτρια τοῦ διασέμου μουσικοῦ Ἐπιστῆν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ὁποίου βγήκα, ὑστερα ἀπὸ 3 χρόνια, μὲ τὸν πρῶτον βαθμόν, καὶ γύρισα σπιτί μου μὲ πολλὰ χροσὰ καὶ ἀγορᾶ με-

Ὁ κ. Διονύσιος Κόκκινος

Ἡ κ. Σοφία Τσίλλερ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΜΟΥ

[Του Βερανζέρου]

Πρωί, πρωί, δέν ξέρω πώς, από ποιά τρύπα μπήκαν
 Και χύθηκαν στην ξερμη κρεβατοκάμαρά μου
 Ένα σωρό μαγγόπαιδα, μελίσοι—συμφορά μου
 Μελίσοι ερωτόπουλα, π' άναίσθητο με βρήκαν,
 Άκούντο, χωρίς λαλιά, χωρίς ζωής σημείο
 Και λέγανε : « Άμ'είνε πιά για τὸ νεκροταφείο».
 Χά ! χά ! χά ! τὸν θάρουμε, μωρὲ παιδιά, τί λέτε ;
 Κ' ἐγὼ πού τόσο ἔνα καιρὸ πιστὰ ε' ἀκολουθοῦσα,
 Τὰ βλασφημοῦσα μέσα μου, κρυφὰ τὰ βλασφημοῦσα
 Τ' ἀχάριστα ! "Ε ! φίλοι μου, πεθαίνω δὲ με κλαίτε
 Πεθαίνω κλαίτε, κλαίτε με ! ἀντίο σας ! ἀντίο !
 "Α ! τὰ τοαχλίνια ! πέφτουν σὸν κουνούπια, σὸδ κροαί μου
 Ρουφᾶνε καὶ τὴν ὕστερη γλυκεῖα σιταλαματιά του
 Χαϊδεύουν τὴ Μαροῦλα μου καὶ κῆτα τους, ἀλοί μου !
 Μοιράζουνε σὸδ λειψανο καθέννας τὴ δουλειά του,
 Κρατοῦνε τὶς κορδέλλαις μου μπροστὰ καὶ πίσω δύν
 Ψάλλον ἢ μῦταις τῶν καὶ νά, γιὰ τὸ νεκροταφείο.
 Μωρὲ παιδιτ', με πέρνουνε, τὴν ἐπάθα ! τί λέτε ;
 "Ενας σπκάνει τὸ σταυρό, ἄλλοι βαστοῦν λαμπάδες
 Καὶ ντύνονται, ὡς δώδεκα παπάδες, δεσποτάδες.
 Μωρὲ παιδιά, με βρῖνουνε σ' ἀμάδι ! δὲ με κλαίτε.
 Κλαίτε με ! πᾶω, χάθηκα, ἀντίο σας ! ἀντίο !
 Μὲ χάχλενα ξοπίσω μου, σὲ σὸδ σειραῖς βαδίζουν...
 Τὶ μάγκαις ! τούμπαις κάνουνε, σὸδ δρόμο λὲν τραγοῦδια,
 Στὸ ὕστερο κρεββάτι μου, πὸν τρέμουσαίς γυαλίζουν,
 Μᾶχουν κῆθρα κεντητῆ, ποτῆρη καὶ λουλουῖα
 Τῆς τρελλαμένης Μούσας μου χαροῦμένο σημείο,
 Στὸ δρόμο τὸ καπέλλο τῶν μου βγαίνουν ἔνα δύο,
 Κι' αὐτοὶ σὸδ Χόρο τοισιτ' κι' αὐτοὶ χρωοφειλέται
 Καὶ λένε μέσα τους : « Ἀμὴ τὰ πάντα ματαιώσις ! »
 "Ολοι σὸν κόσμο σβόνουνε, αὐτὰ χεὶ ἢ ἀνθρωπότης !
 "Αδέλφια μου ! τὸ φίλο σας, μωρὲ παιδιτ', δέν κλαίτε ;
 Νά ! Νά ! με πᾶνε τρέχοντα ! ἀντίο σας ! ἀντίο !
 Για φαλωῖα νεκροτῆ μου ψάλλον με τὴ μύτη
 Τὰ πειὸ τρελλὰ τραγοῦδια μου, δλο ζωὴ καὶ νειάτα.
 Κι' ἀπάνω ἀπ' τὴν πλάκα μου ἢ σμιλὴ τοῦ τεχνίτη
 Σκαλίζει δάφνη καὶ μυρτιά καὶ γράμματα λουοῖα,
 Μὲ δλ' αὐτὰ τὴν δόξα μου φωνάζει τὸ μνημεῖο,
 Κι' ἄς εἶνε μέσ' στὰ σπλάχνα τὸν ἐρήμωι καὶ κρῦο.
 Για νὰ πιστέψω πᾶς Θεὸς δὰ γίνω... ἡ τί λέτε !
 Μωρὲ παιδιτ', δέν ἤθελα ἄκομα νὰ πεθᾶνω !
 "Ωχ ! "Ωχ ! μου ῖχονον χῶματα στὰ στήθεια μου ἀπάνω
 "Ε ! φίλε μου, με θάρουμε, με θάρων, δέν με κλαίτε ;
 Βαθεῖα με παραχῶσατε ! ἀντίο σας ! ἀντίο !

Μὰ νὰ ἢ τήρη τῶρε καὶ ἀπὸ κεὶ δροσάτο,
 Τὴν ὥρα πὸν με θάρανε περνάει τὸ χ ε ρ ο ο μ ο υ,
 Μ' ἀρπάχει ἀπ' τὸ μνήμα μου στὴν ἀγκυλιά τρεχάτο
 Καὶ νοιῶθω πᾶς ζωντάνεφα ἀπ' τὸν καρδιόχτυπὸ μου !
 Σεῖς πὸν ε' ὠραῖο τῆς ζωῆς ξεσιζίζετε βιβλίο,
 Π' ἄλα στραβὰ τὰ βροῖακετε με τὸ σοφὸ κρανίο,
 Σεῖς πὸν, γιατί γεράσατε, φεύγι τὸν κόσμο λέτε
 Πικρῆ, ζυνὴ εἶν' ἢ ζωὴ, χωρίς δροσά καὶ νειότῆ
 Κι' ἄλλοιῶς τὸν κόσμο βλέπετε στὴ λεβεντιά τὴν πρώτη
 Μὰ τώρα λυπηθῆτε με, μὸν πρέπει νὰ με κλαίτε
 Γιατί ; — Γιατ' ἀνεοτῆθηκα... ἀντίο σας ! "Αντίο !...
 Μεταφρ. Κλεάνθεος Τριανταφύλλου (Ρομπκαγῶ)

τάλλια. Τὰ πρώτα μου κονσέρτα τᾶδουσα στὴ Βιέννη καὶ στὸ Βου-
 χουρέστιον καὶ ὅπου εἶχα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὴν
 βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Κάρεν-Σύλβα, τὴν ὁποῖαν ἐθαύ-
 μασα γιὰ τὴ χάρι τῆς, τὴν ἀπλότητά τῆς καὶ τὴν ἀλυσού-
 νητη ἀγαθοτητά τῆς. Στὰ κονσέρτα μου ἔκει ἐγγώρισα ολό-
 κληρη τὴ Βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ τὴν Αὐλή, τοὺς ἐξέχοντας πο-
 λιτικούς τῆς Ρουμανίας καὶ ἄλλον ἐκλεκτὸν κόσμον. Μ' ἔλεγαν,
 ὅπως τοὺς ἄρεσε, Ρουμανίδια, ἐν τούτοις ὅμως ἐγὼ νοσταλοῦσα
 τὴν πατρίδα μου, καὶ μὰ μέρα πράγματι ἐδοκίμασα αὐτὴ τὴν εὐ-
 τυχία νὰ ἰδῶ τὸν Ἄττιχον οὐρανὸν.
 Ἐδῶ ἔδουσα πολλὰς συναυλίαις γιὰ φιλανθρωπικούς σκοποὺς.
 Τώρα ἀσχολοῦμαι εἰς σύνθεσιν πολλῶν μουσικῶν ἔργων, καὶ
 εἰς τὴν μουσικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν φιλάτων μου μικρῶν ἐγγονῶν.
 "Ολὴ ἡ ἐργασία μου μένει ἀνεῳχτοῦ. Ἡ κόρη μου θὰ λάβῃ τὴν
 ἐντολὴν νὰ ἐκδόσῃ τὰς μουσικὰς μου συνθέσεις, ἀφοῦ πρώτα θὰ
 ἔλθῃ στὸ κρεββάτι μου καὶ μοῦ κλείσει τὰ μάτια μου, ὅταν ὁ Θεὸς
 με καλέσῃ κοντὰ του !...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Παντελῆ Χόρν,
 Θεοφράστου Σακελλαρίδη καὶ Κυρίας Ἐλ. Νεγρεπόντη
 ("Ἄλλη Ἐρύλου), Ὁ κ. Χόρν καὶ τὸ πρῶτο του ἔργο.
 Στὸ Ναυτοδικεῖο ἐπι... προσβολῆ τῆς δημοσίας αἰδοῦς !
 Οἱ περτεῖ. "Ο Ναυάρχος Κουντουριώτης δὲν δίδει κι-
 νίνο. Καὶ τοὺς τὸ στέλνει... μὰ ἐχθρική ὄβριδα !... Ἐνα
 τραγικὸ ἀνέκδοτο τοῦ Σακελλαρίδη. Πᾶς ἀπέθανε ὁ
 ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου πύχησῃ τὴν προηγούμενην τὸν
 θάνατον ! Ἡ Κε Νεγρεπόντη εἰς... χεῖρας τῶν ἐκδο-
 τῶν. Πᾶς τῆς ἐσαλατοποίησαν ἔνα δῆγημα κτλ. κτλ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

ΜΑΣΚΕΣ

Ἡ γενεά μας δέν ἐγγώρισε τὸν ἰδιορρυθμὸν ἀλλὰ
 καὶ βαθὺν καὶ γλαφυρὸν λόγιον Κ. Ἰ ε ρ ο κ λ ῆ ν,
 τῆς περαιομένης γενεάς.
 Τὸ ὄνομά του ἐλησημονήθη σήμερον, δέν τὸ ἐνθυ-
 μοῦνται δὲ οὔτε αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι δημοσιογράφοι..
 Τὰ ἔργα του ἐγάθησαν, μὴ ἐκδοθέντα εἰς βιβλίον
 Εἰς Ἀθηναϊκὴν οἰκογενεῖαν εὐρέθησαν χειρόγραφα
 του μερικὰ, μικρῶν πεζῶν του ποιημάτων, τὰ ὁποῖα
 ἐπιγράφει «Μάσκες», διότι ἐφανατίζετο τὴν ζωὴν σὴν
 μὴ Ἀποκρητὰ μασκαρευμένην, κρύπτουσαν κάτω ἀπὸ
 προσωπεῖα τὴν ἀλήθεια καὶ γεμάτη ἀντιθέσεις τῶν
 φαινομένων πρὸς τὰ πράγματα.

Χθὲς ἢ σὺγῃ ἦταν γλυκεῖα καὶ ροδοστῆφανη. Ἐστράφην πρὸς
 τὴν ψυχὴ μου, πὸν ἀγαπᾶσε καὶ τὴν εἶδα μόνη καὶ ξερμη καὶ
 ταπεινωμένη καὶ σιωπηλὴν καὶ νοσταλοῦσαν πρὸς τὸν οὐρα-
 νόν. Προσπυκθῆσιν εἰς τὸν Ἰψιστιον καὶ εἶπον :

— Ἐὰν ὑπάρχεις, πάτερ τοῦ παντός, δὸς δρόσον εἰς τὸ αἷμα
 μου καὶ γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου
 πίστιν.

Αἱ χελιδόνες ἐπετρέγγιζαν ἐμπρὸς στοὺς ὄφθαλμοὺς μου, ψάλλ-
 λουσαι τὸν ἔρωτα, τὰ ἰα ἐφιλήθησαν ἐπὶ πνοῆν ζεφύρου, ἀλλὰ
 ἢ ψυχὴ μου ἔμεινε μόνη καὶ σκευθρωπὴ καὶ ἢ προσευχὴ μου
 ἦτανε ματαιία, σὴν ἦχῶ ὀρέων, σὴν τοῦ κύματος ὁ στεναγμός.

Τότε προσευχήθηκα πάλι καὶ εἶπα :
 — Διατὶ, Θεέ μου, τὰ ἰα σου δέν εἶχαν ἐνώδιαν διὰ τὴν καρ-
 διάν μου καὶ ἢ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου δέν διαλύει τὸ σκοτάς τῆς
 ψυχῆς μου ;

Ἄλλὰ κανεῖς ἀπὸ τὸ σῦμπαν δέν με ἄκουσε καὶ μόνο μοῦ
 ἀπήντησαν τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου.

Ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶμαι ὡς τὸ πτηνόν, πὸν ψάλλει ὅταν κλαίει,
 ἢ ὡς τὰ σύννεφα πὸν κεραυνοβολοῦν ὅταν ὀργίζονται, ἀλλὰ ἢ
 καρδιά μου δέν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὀργίζετται καὶ δέν ἔχει τὴν
 δύναμιν νὰ ψάλλῃ.

Τίς φοβᾶται τὴν ὀργήν, τοῦ μὴ ἀγαπωμένου, ἢ ποιὸς ἐφφραί-
 νεται με τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπληθυμένου ;

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμοῦ, εἶνε ἔνας ὠκεανός, καὶ
 κάθουμαι μόνος, μαζὶ με τὴν ψυχὴ μου εἰς τὶς ὄχθεις τείνοντας
 τὰ χεῖρα πρὸς τὴν ἑωὴν, καὶ πρὸς τὸν κόσμον.

Ἐὰν ἀκούσης τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιάς μου, ὦ γυναῖκα,
 δέν θ' ἀκούσης πλέον, τὸν βάρβαρον ὄρνυον τοῦ κόσμου καὶ
 δέν θ' αἰτιακῆς στὴν γῆν αὐτὴν τῆς σκεψέως καὶ τοῦ δλέθρου.

Θὰ σὲ διδάξω σὴν πατήρ, ε' ἀγαπημένον τοῦ παιδι, τί θεῖον
 ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν, καὶ πῶσον εἶνε θαυμαστός ὁ ψῆθος τοῦ
 ενακίου καὶ ὄσση μελωδικῆ τοῦ ζεφύρου ἢ πνοῆ, ὅταν χαϊδεύει
 τὰ φύλλα τῆς ἀμυγδαλιάς καὶ τῆς συκαμινιάς. Ἡ καρδιά σου,
 πὸν θ' ἀναγεννηθῇ, θ' ἀσπαιρῇ ἀπὸ τὴν ἰδούνη ἐμπρὸς εἰς τὴν
 μαρμαρυγὴν μιάς ἀκίνους, καὶ ἐδοκιμάσῃ θὰ περιρρέῃ τὴν ὑπαρξί-
 σου, ὡς τὸ φῆρι, τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ.

Διατὶ διατάξεις ; Ἐὰν δέν πιστεύσης ἔχεινον πὸν σὲ ἀγαπᾶ,
 τότε ποῖον θὰ πιστέψης ;

Θέλεις νὰ ζῆσῃς στὴν καρδιά μου, ὅπως ζεῖ τὸ πτηνόν εἰς
 τὴν φωλιάν του καὶ ὡς τὸ ἄρωμα εἰς τὸν κάλυκα τοῦ ἄνθους ;

Βλέπεις πῶσα δένδρα καὶ πῶσα ὄσση ὑπάρχουνε γιὰ τὰ ἔρω-
 τευμένα τὰ πουλιά, καὶ πῶσους κόσμους δημιουργεῖ ὁ ἔρωτας,
 γιὰ ὄσους ἀγαπιῶνται ;

Θὰ ζῶμεν, ὡς μελίσοι ἀπὸ τῶν ἀνθέων τοὺς χυμούς, καὶ
 ἀπὸ τὴν εὐδομίανία μας θὰ παραδειγματιοθῇ ἢ γῆ καὶ θὰ δι-
 καιωθῇ ἢ θεῖα Πρόνοια, πὸν ἀγάπησε τὸν ἀχάριστον τοῖτον κῶ-
 σμον, ὅπως ἐγὼ σὲ ἀγαπᾶ !... † Κ. Ἰεροκλῆς

Τὸ «Μπουκέτο» ὄρισκεται στὴν εὐχάριστο θέσι νὰ σᾶς ἀναγ-
 γεῖλῃ, ὅτι ἀπέκτηο ἢ ἦδη, καὶ τὴν Ἀυτοβιογραφίαν τοῦ ἀλψμο-
 νήτου θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατιρικοῦ, μυθιστοριογράφου
 ΠΟΛΥΒΙΟῦ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΛΟῦ ἢ ὁποῖα ἐγράφη
 ὑπὸ τοῦ πολυκλαῦστου λογοτέχνου ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου
 του καὶ τὴν ὁποῖαν θ' ἀχίση νὰ δημοσιεῖται προσεχῶς.